

en væsentlig Tjeneste, ved at gøre sig Umage for at give det saa god Besked, som man kan, naar det under sin uafbrudte Videlyst fra Morgen til Aften forlanger Oplysning om, hvad det ser og hører. At man saa tit ikke ser sig i Stand til at slukke dets Tørst efter Kundskab, maa man vistnok beklage, og de, der have Børn i deres Vold, gjorde vel i, om de fulgte Wilhelm Meisters Eksempel, der selv skaffede sig Kundskab om meget for at give sin Søn Felix den Oplysning, han forlangte. Enhver ny Verdensborger maa føle stor Trang til at blive bekendt med de Ting, der ere omkring ham, under ham og over ham, og ret at orientere sig paa den Skueplads, hvorpaa han finder sig selv, naar hans Bevidsthed vaagner. Han har en stærk Forudfølelse af, at hans Liv hænger sammen med den hele Tilværelses Liv, og at han maa gøre sig bekendt med, hvorledes alt hænger sammen, for at finde sig til Rette deri. Man gør da en stor Uret i at afbryde hans ivrige Stræben efter at blive fortrolig med sin reelle Verden for at lokke ham ind i en Feverden, som kommer til at optage en uforholdsmæssig Plads i hans Bevidsthed. Han kan med en utrolig Kraft tilegne sig, hvad der bydes ham, og man fører ham ind i en falsk *orbis pictus* og afleder hans Opmærksomhed fra de Ting, som han maa kende til Gavns for at blive til en dygtig Mand. Man lærer ham at gaa med aabne Øjne uden at se og med aabne Øren uden at høre, ligesom Götz von Berlichingens Søn, der lærte saa mange Legender af sin Moster, at han ikke havde Stunder til at bemærke Navnet paa sin Faders Borg. Idet han tidlig forledes til at leve i en Drømmeverden i Stedet for paa Guds grønne Jord, lokker man ham til at favne Skyen i